

Expliquen que un humil fuster tenia el costum de fer sempre les seves oracions en el matí, al migdia i a la tarda. Es servia d'un llibre de pregàries perquè no se sentia capaç de dirigir-se al Creador amb les seves pobres paraules. Un dia, es va sentir molt malament perquè, estant de viatge, va oblidar el seu llibre. El nostre bon fuster li va dir llavors a Déu: "Perdona'm, Déu meu, perquè necessito pregar i no sé com. Ara bé, ja que Tu ets un Pare d'amor vaig a recitar diverses vegades l'alfabet des de la A fins la Z, i Tu que ets savi i bo podràs ajuntar les lletres i sabràs què és el que jo et vull dir".

La història diu que aquest dia Déu va reunir els seus àngels en el cel i els va dir commogut que aquesta era la més sincera i la més bella de les oracions que li havien fet en molt temps. Una pregària amb les qualitats de la pregària que fa miracles, tanca ferides, lumina, enforteix i apropa els cors, és a dir, una pregària humil, confiada, sincera i amorosa.

Quanta necessitat tenim de pregar així! Tots hem d'aprendre a pregar amb el cor, a lloar, a beneir, a perdonar, a agrair. I, és clar, a tenir ben present que l'oració es veu en l'acció, en els bons fruits i en un compromís per la justícia i per la pau. En efecte, actuar sense pregar és desgastar i pregar sense actuar és enganyar-se.

Per aprendre a pregar no cal aprendre o inventar complicades fórmules. Si comencem per meditar el Pare Nostre i fer un petit propòsit, no només estarem fent oració, sinó que cada dia donarem un pas més per viure com a veritables fills de Déu.